

Máté 14,22-33.

A képen egy orrszarvú látható, aki távolba nézve az előtte levő tájat, dolgokat festi le, de a szarva mindig ott van a szemé előtt és ezért, mindegyik kép közepére ráfesti azt. A kép üzenete, hogy ami a szemünk előtt van, az megjelenik valamilyen módon az életünkben. A mai történetünkhöz jól kapcsolódik ez a kép. Úgy kéne élnünk, írjunk, festenünk az életünket, hogy Jézust mindig lássuk magunk előtt, Ő legyen életünk filmkockáinak közepén. Mai evangéliumi történetünk elénk tárja, hogy miért is fontos Jézusra szegezett tekintettel járni az életünk útját és elénk tárul az is, hogy milyen is az a Jézus, akit sokszor félre ért, és félre magyaráz az ember, vagy valami távoli, ismeretlen mesehősként tekintünk rá. Ha a mai posztmodern, XXI. századi ember meghallja ezt a történetet sok esetben az a reakciója, hogy legyint rá, vagy arra gondol, hogy ne akarják velem megegyeztetni ezt a vízen járást. Ott vétjük el, hogy ez a történet nem annak a tudományos leírása, hogy járhatunk-e a vízen, képes-e erre az ember? Szeretnék mindenkit óvni attól, hogy istentisztelet után kísértélva a Duna partra ezt kipróbálja. Ez a történet tehát nem arról szól, miként lehet, avagy nem lehet a vízen járni. Nem arról, hogy a csodatevő Jézus lám mire képes. Ez a történet rólam, rólad, rólunk szól. Arról szól, hogy meghatározza az életben való járásunkat az, hogy kire, mire nézünk. Ki vagy mi van a szemem előtt. Kire irányul életem fókusza? **Az elmúlt időszakban mire fókuszált az életed, mi volt a középpontban? Milyen következményei voltak ennek?**

Valamennyien vízen járó emberek vagyunk. Az életünk egy nagy vízen járás. Olyan az életünk, mint egy nagy hatalmas tenger, amin lépkedünk, amin járnunk kell. Ami sokszor hullámszik, háborog, vagy békésen elsimul alattunk. Van, mikor úgy alakulnak a dolgok az életünkben, hogy sikerül megmaradni életünk tengerének felszínén. Ilyenkor mi is megtapasztaljuk, hogy tudunk vízen járni. Sokan nem veszik észre azt, hogy úgy járnak kelnek életükben, hogy folyamatosan bokáig, térdig, vagy akár derékig gázolnak a vízben. Nem mindig süllyed el az ember élete gyorsan, van mikor egész élete lassú süllyedés. Aztán vannak, akik nagy nehezen evickélnék, a fulladás határán vannak. Az egész életük egy nagy küzdelem, harc önmagukkal, valakivel, valamivel. Az ember nagyon jól alkalmazkodó lény, jól tud ezekhez a fuldoklásokhoz, vízben gázolásokhoz alkalmazkodni, és már-már azt gondolja, hogy ez így normális, így van rendjén. Ilyen az élet. **Mikor élted meg azt, hogy életed vízében egyre süllyedsz? Egyre mélyebbre kerülsz életed tengerében?**

Azzal, hogy megszületünk, elkezdődik vízen járásunk, kezdetekben még visznek bennünket. Már a szüleink vízen járása is nagy hatással van ránk. Persze mindannyiunk életében vannak bárkák, hajók, biztonságosnak tűnő közegek, melyek körülvesznek. Sok esetben védenek, vagy legalábbis úgy érezzük, hogy bennük védve vagyunk, eljuthatunk általuk a túlsó partokra. Péterék is beszálltak a hajójukba és elindultak a túlsó partra, mert Jézus azt mondta nekik. Próbálkoztak, küzdöttek, de nagy volt az ellenszél. Mindannyiunk életében meg vannak a túlsó partok. Ezek a túlsó partok, azok a célok, melyek előttünk vannak, melyeket szeretnénk elérni. **Milyen helyzetek voltak az életedben, mikor a céljaid elérésében nagy volt az ellenszél?**

Nézzük, mikor is indult el Péter a vágyott cél, a túlsó part felé? Akkor mert elindulni Péter, nekivágni a túlsó partnak, kilépni az addig biztonságosnak hitt közegéből, mikor oszlani kezdett benne a kétely, hogy Jézus nem kísértet, nem valami fantom, mikor felgyúlt a bizalom szikrája szívében, Jézus iránt. Akkor merte elhagyni a biztonságosnak tűnő közeget, a hajót. **Benned mikor kezdett tisztulni a kép Jézusról? Mikor kezdődött a párbeszéd közted és Jézus között?**

Péter akkor mert elindulni, mikor találkozott Jézussal a tekintete, mikor Jézusra nézett, mikor elkezdődött a párbeszéd köztük. Ekkor megtörtént a csoda, elindult a vízen. Csapkodtak a hullámok, ott volt a háborgó mélység alatta, de mindez nem okozott akadályt abban, hogy elinduljon és haladjon, úton legyen. Mi is, akkor tudunk úgy haladni a túlsó partjaink, céljaink felé, akkor nem borítanak fel az életünkben csapkodó hullámok, akkor tudunk megküzdeni viharjainkkal, akkor nem nyel el a félelmetes mélység, mely sokszor ott tátong az életünkben, ha felismerjük Jézusban az útítársat, ha el hisszük, hogy Ő valóban a mi életünknek a megtartója. Ő nem valami fantom, kísértet, kitalált hős. Akkor tudunk mi is életünk vízének felszínén járni, maradni, ha látjuk magunk előtt Jézust, ha nem tévesztjük szem elől, ha tartjuk vele a szemkontaktust, ha párbeszédben állunk vele. Akkor tudunk életünk tengerének felszínén haladni túlsó partjaink felé, ha teljes bizalommal vagyunk iránta. Péter merte rábízni magát Jézusra, ezért mert elindulni a háborgó, viharos tengeren. Ott volt szívében a bizalom Jézus iránt, és ez adott merészséget az elinduláshoz a járáshoz.

Milyen megtapasztalásod van arról, hogy Jézusra tekintve te is tudsz vízen járni?

Aztán jött egy erősebb szél, egy nehezítő körülmény, és áthelyeződött Péter figyelme Jézusról a körülményekre. Aminek az lett a következménye, hogy rögtön nyakig süllyedt a háborgó, viharos tengerben. Nagyon könnyen, kibillen az ember, mert sok dolog kimotoz bennünket a Jézusra figyelő állapotunkból. Sajnos azért van annyi süllyedő élet, azért vannak olyan kevesen, akik képesek a vizen járni, életük vízének felszínén maradni, mert elvesztette az ember a kapcsolatot Jézussal, elfelejtette, hogy részegezett tekintettel kell haladjon élete útján. Ha áthelyeződik az életünk fókusza Jézusról valami másra, akkor bizony el kezdünk süllyedni. Lehet nem olyan gyorsan, mint Péter, lehet már hozzá is szoktunk ahhoz, hogy hol jobban, hol kevésbé, de el-el merülünk életünk vízében. Nézzünk rá, hogy mi vonhatja el tekintetünket Jézusról, mi takarja ki Őt az életünkben? Leggyakrabban a körülmények. Van, mikor a hullámhegyek olyan magasra emelnek, hogy csak úgy szállunk a tulsó partjaink felé. Olyan simának tűnik minden. Olyan magasan vagyunk, olyan nagyok és tökéletesnek, hatalmasnak gondoljuk magunkat, hogy azt gondoljuk, ezzel a nagy hullámmal végig tudunk szaguldani egész életünkön. Ez a nekem minden sikerül állapot. Ilyenkor nagyon nehezen látjuk meg Jézust, nem keressük a vele való kapcsolatot. Aztán van mikor a nehézségek, fájdalmak, veszteségek vonják el figyelmünket Jézusról. Mäskor hamis vágyaink, érzéseink, gondolataink viszik el a tekintetünket Jézusról. Sokszor vonja el tekintetünket Jézusról a munkánk, családunk, a kedvelt vagy kevésbé kedvelt emberek. Aztán ott vannak a félelmeink, megkötözöttségeink, megterhelt múltunk, amelyek szintén eltávolíthatnak, elfordíthatnak bennünket Jézustól, áthelyezik a figyelmünk fókuszát. Aztán már csak azt vesszük észre, hogy egyre jobban süllyedünk az életünk vízében, tengerében és nem értjük miért van ez így.

Mi vonja el tekintetedet Jézusról?

Péternek mikor áthelyeződött a figyelme a szélre, a nehézségre, a külső körülményekre, akkor rögtön süllyedni kezdett, és erőt vett rajta a félelem. Nem juthatok át a tulsó partra, nem érek partot, itt fogok elveszni. Nyilván ezek a gondolatok cikáztak benne, melyek eljuttatták egy fontos felismerésre és megtapasztalásra. Azáltal, hogy áthelyeződött a tekintete a körülményekre, rájött, hogy Jézus nélkül nem érhet partot, nem érhet célt. Vissza kell fordítsa tekintetét Jézusra. Ekkor felszakadt belöle, nagyon mélyről a fohász: Ments meg Uram! Ez egy nagyon őszinte, nagyon mélyről, a lélek mélységéből felszakadó ima. Mikor rájön az ember arra, hogy csak egyfelöl érkezet segítség az életébe. Bizonyára sokan ismerik ezt. Amikor ott mélyen, a moslékos vályúnál, a reménytelennek tűnő helyzetben, a felfoghatatlan és emberileg elképzelhetetlen mélységben az ember élete irányt vált. Mikor a lélek nagy-nagy sötétségbe, mélységbe jut, akkor tud felfakadni az ember lelkéből az ima. Ments meg Uram! Ekkor irányt vált az ember élete. Akarlak Uram! Te tudsz csak kiemelni, nincs más út. **Voltál már olyan helyzetben, mikor felszakadt belöled ez az ima: Ments meg Uram!**

Hogy kerül meghallgatásra ez a fohász? Úgy, hogy megragadja Jézus Pétert, kinyújtja a kezét felé és kiemeli a tátongó pusztító mélységből. Újra helyreáll a kapcsolat a kontaktus. Megragad és kiemeli. Ebben a kiemelésben benne van az, hogy biztonságba helyez. Védelmébe helyez. Nem azt mondja Péternek, hogy jól van te kerested magadnak a bajt, csak fulladoz egy kicsit, megérdemled, nem én mondtam, hogy vedd le a tekintetedet rólam. Nem, mikor elhangzik a lélek őszinte segítségkérése Jézus felé, - Ments meg Uram! - akkor Ő megragad és kiemeli. Majd csak miután kiemelte az embert a mélységből, biztonságba helyezte, akkor teszi szövé. Kicsinyhitü, miért kételkedtél? Szövé teszi, ha a hullámhegyek, hullámvölgyek, körülmények elvették a bizalmat és a bátorságot, mert ez nem maradhat szó nélkül. Nem azért mondja, mert ránk akarja olvasni bűneinket, hiányosságainkat, hogy szégyelljük már el magunkat. Nem, hanem elmondja, hogy miért süllyedünk el az életünkben, miért nem tud életünk a felszínen maradni. Ha a Jézusba vetett bizalmunkat elveszítjük, akkor elveszik a hitünk, elveszik a bátorságunk az élethez, nincs erő ahhoz, hogy a tulsó partot elérjük. Az életünk akkor marad felszínen, akkor tudunk életünk tengerében nem elsüllyedni, ha Krisztusra szegezett belső tekintettel járjuk földi utunkat. Mit is jelent ez a Krisztusra szegezett belső tekintet? Honnan kapunk erre példát? Jézus tanit meg erre bennünket. Ő úgy járta földi útját, hogy az Atya mindig szeme előtt volt. Szeme előtt volt, mikor a csodáit tette. Mikor magányos volt, mert elhagyták, mikor meztagsadták. Mikor szenvedett az emberek megvetésétől, mikor a szenvedés testi és lelki kínjait élte meg. Minden helyzetben belső szemeivel az Atyát látta. Úgy élte az életét, hogy Isten ott volt középen. Volt az Ő életében is csoda, sikerek, szenvedés, elmúlás, de úgy tudott ezekben lenni és maradni, hogy nem elvonták a figyelmét Istenről, hanem Isten látva, Istenben tudta megélni a sikert, a csodát a szenvedést és mindent. Ezzel arra hív és bátorit bennünket, hogy tudjunk mi is úgy benne lenni a sikereinkben, örömeinkben, fájdalmainkban, minden élethelyzetünkben, hogy Jézusra szegezzük tekintetünket. Rajta keresztül lássuk ezeket a helyzeteinket, és akkor valamennyien megélljük a csodát, hogy tudunk életünk vizen járni. Ez a vizen járás ahhoz kell, hogy elérjük a tulsó partokat már itt a földi életünkben, és elfussunk majd ahhoz a földin túl levő tulsó parthoz is, ami felé folyamatosan halad életünk. Mindezek megéllése, megtapasztalása után elhangzik a tanítványok hitvallása: Valóban Isten Fia. Imádkozunk azért, hogy ez a hitvallás mindannyiunk szívében őszintén megfogalmazódjék Ámen.